

Arrest

nr. 143 753 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, Asmik AYUNTS, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn op 17 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 14 november 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 juni 2013 de beslissing om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoekers op 19 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2012 werd ingediend door :

[T.A.] [...]

En echtgenote:

[A.A.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[T.A.] [...]

[T.A.] [...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de inburgeringcursus, Nederlands leren en spreken en attesten en (deel)certificaten van de lessen Nederlands voorleggen, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst van datum 24.07.2012 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens tonen betrokkenen niet aan dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de onderbreking van het schooljaar van de kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst kan gesteld worden dat betrokkenen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) van het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielpprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun verblijf verder te zetten. Dit geldt tevens voor de verwijzingen naar het EVRM van 23.07.1968 en het ECRM van 09.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 23.07.2009 een eerste asielaanvraag in, die werd afgesloten op 21.04.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep tegen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen heeft verworpen. Op 27.07.2011 dienden ze een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 20.02.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedures - namelijk ongeveer 9 maanden voor de eerste en ongeveer 7 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor hen moreel onmogelijk zou zijn en dat ze bij een terugkeer tot een minderheidsgroep zouden behoren. Ze verwijzen hiervoor naar diverse krantenartikels en getuigenverklaringen. Dit kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze krantenartikels gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tenslotte halen betrokkenen aan dat ze een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter hebben ingediend. Deze aanvraag werd ingediend op 04.03.2011. Op 22.02.2013 werd deze regularisatievraag onontvankelijk verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat in het verzoekschrift ook de kinderen van verzoekers als verzoekende partijen worden vermeld. Het rolrecht werd evenwel niet voldaan met betrekking tot deze kinderen en er werd niet aangetoond dat zij genieten van de kosteloze rechtspleging. Overeenkomstig artikel 39/68-1, § 5, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd het beroep derhalve niet op de rol geplaatst in de mate dat het werd ingesteld door de kinderen van verzoekers.

De Raad dient ten overvloede te duiden dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een vordering tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid, van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers' kinderen respectievelijk op 24 juni 1997 en op 8 juli 2004 zijn geboren. Deze kinderen beschikten op 17 juli 2013 als minderjarigen bijgevolg ook niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep in te stellen bij de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van artikel 37 van "het bestuursreglement van de Raad van State", van de bepalingen van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie (hierna: de wet van 10 mei 2007), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Aangezien de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is gezien verzoekers op blz 2 van hun verzoekschrift 9bis duidelijk gemotiveerd hadden dat hun aanvraag regularisatie 9ter nog steeds lopende is omdat enerzijds inderdaad bij arrest van 20 januari 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag 9ter door de verwerende partij werd vernietigd en anderzijds omdat (louter volledigheidshalve) een nieuwe aanvraag 9ter werd ingediend op 27 november 2011, die nadat de aanvraag 9bis werd ingediend op 19 november 2012 pas, onontvankelijk werd verklaard op 22 februari 2013.

Dat maw de initiële aanvraag 9ter, bevattende het oorspronkelijk medisch attest van 26 augustus 2010, tot op heden nog lopende is gezien de vernietiging én het niet betrekken van deze procedure in de beslissing van 22 februari 2013 door de verwerende partij.

Er werd immers op geen enkel ogenblik in de beslissing van 22 februari 2013 gesproken over de ontvankelijke aanvraag 9ter én de overtuigingsstukken die bij de eerste procedure gevraagd werden;

Dat maw zelfs op het ogenblik van de bestreden beslissing de buitengewone omstandigheden omwille van het vernietigingsarrest nog voorhanden waren.

Aangezien tevens de beslissing volstrekt onredelijk nu, onafgezien het feit dat de eerste aanvraag 9ter nog lopende is en dus wel degelijk bijzondere omstandigheden zijn aangetoond, de verwerende partij ook impliciet toegeeft in de bestreden beslissing dat een lopende 9ter een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

"Tenslotte halen betrokkenen aan dat ze een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 ter hebben ingediend. Deze aanvraag werd ingediend op 04.03.2011. Op 22.02.2013 werd deze regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."

Dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst de aanvraag 9bis ontvankelijk had verklaard gelet op de lopende (eerste 9ter) minstens doordat impliciet wordt erkend dat er een aanvraag 9ter (tweede) liep op het ogenblik van indiening van de aanvraag 9bis.

Dat op blz 5 van de memorie dan ook ten onrechte door DVZ wordt vermeld dat verzoekers hadden dienen te vermelden in de aanvraag 9bis dat de aanvraag 9ter nog lopende was terwijl DVZ beschikte over hun volledig dossier, inclusief asiel en regularisatieaanvraag.

Dat tevens volstaat blz 3 te herlezen waaruit blijkt dat er wel gewag van werd gemaakt van de lopende procedures.

Dat uw Raad dan ook kan vast stellen dat het kennelijk onredelijk is dat een ambtenaar, kennis hebbend van het feit dat een procedure 9ter nog lopende was (minstens nog niet is afgesloten - eerste aanvraag) toegeeft dat het een buitengewone omstandigheid uitmaakt maar niettemin de aanvraag onontvankelijk gaat verklaren.

Dat inderdaad buitengewone omstandigheden wil zeggen "zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst."

Zie omzendbrief van 21 juni 2007.

Dat een bijzondere omstandigheid vanzelfsprekend wordt beoordeeld op het ogenblik van de indiening (er kan niet verwacht worden dat verzoekers ad futurum denken) in tegenstelling tot beoordelingen over de gegrondheidsfase die dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de uitspraak (bvb wel werk op ogenblik van de aanvraag maar geen werk meer- bvb faling) op het ogenblik dat de beslissing door de verwerende partij wordt genomen.

Dat dit ook de reden is waarom de kinderen nog schoollopen nu er geen sprake kan zijn van een volstrekt illegaal verblijf;

Aangezien tevens geen rekening werd gehouden met de elementen aangehaald ivm het feit dat verzoekers behoren tot een gediscrimineerde minderheidsgroep daar dit stereotiep wordt weggeblazen in de bestreden beslissing met het feit dat o.m. de krantenartikelen gaan over de algemene toestand in Rusland terwijl eerste verzoekster, juist omwille van post-traumatisch stress syndroom met zelfmoordneigingen in het Universitair Ziekenhuis te Leuven (lopende 9ter) haar land om die redenen is ontvlucht;

Dat uit de medische attesten blijkt dat dit de oorzaak is van de depressie van tweede verzoekster zodat zij wel degelijk impliciet heeft verwezen naar dit gegeven waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan ingediend worden.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom in de memorie staat op blz 6 dat geen gewag van deze discriminatie werd gemaakt (zie nochtans onder punt a) op blz 3 t.e.m. 5 "uitzonderlijke omstandigheden in het land van herkomst" van het aanvullend verzoekschrift.

Dat tevens wordt gesteld dat verzoekers niet hebben ingeroepen dat zij een arbeidsovereenkomst hebben, element wat een uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in het land van herkomst onmogelijk maakt terwijl dit nochtans wordt aangehaald op blz 5 en 6, van het aanvullend verzoekschrift en waarbij werd uitgelegd dat dit argument wel degelijk een bijzondere omstandigheid uitmaakt en niet zoals DVZ stelt dat dit pas beoordeeld dient te worden in het kader van de grond van de zaak;

Dat reeds meermaals door de Raad van State werd beslist dat de schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt;

Dat kan verwezen worden naar volgende rechtspraak:

Zie Raad van State 28/06/2002 nr. 108.561, TVR 2003 nr. 4.

Dat zelfs in het verleden door de verwerende partij werd nagelaten te reageren omtrent de mensonterende behandeling die tweede verzoekster heeft ondergaan in het land van herkomst.

Dat de behandelende psychiater van het Universitair Ziekenhuis in Leuven juist om deze redenen heeft voorgesteld aan tweede verzoekster om werk te zoeken, wat niet mogelijk is onder het statuut van een 9ter daar eerste verzoeker over een arbeidsplaats kon beschikken (full time aan het wettelijk minimum tarief) werd terecht een aanvraag 9bis ingediend op 19 november 2012.

Aangezien ook volstrekt geen motivering is terug te vinden aangaande aangehaalde rechtspraak die stelt dat er sprake is van een bijzondere omstandigheid indien de aanvraag prima facie gegrond lijkt en dit in combinatie met de voorgelegde arbeidsovereenkomsten;

Zie beslissing van de RvV van 28 augustus 2008 (nr. 15247) en zie ook arrest RvSt van 13 maart 2012 (nr.218.429);

Dat verzoekers in hun verzoekschrift 9bis hebben verwezen naar tal van dossiers (zelfs met de respectievelijke dossiernummers) waarbij aanvragers, eveneens met een arbeidsbelofte overeenkomst, wel de kans kregen om een verblijfsvergunning te bekomen indien zij binnen de 3 maand een arbeidskaart/vergunning via hun werkgever lieten aanvragen.

Dat anders oordelen logischerwijze een schending uitmaakt van de wet van 10.05.2007 inzake antidiscriminatie nu art. 191 van de GW ook duidelijk stelt dat al deze rechten en plichten eveneens gelden voor alle vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven;

Dat dit ook de ratio legis is van de wetgeving.

Dat de verwerende partij dan ook slecht gekomen is te beweren: "Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren"... terwijl verzoekers de respectievelijke dossiers met het DVZ nr. voorlegden zodat het juist aan de verwerende partij is om de gelijkenissen te bekritisieren.

Dat integendeel DVZ nog beter geplaatst is nu het in de aangehaalde dossiers telkens gaat over alleenstaande personen terwijl verzoekers nog de verantwoordelijkheid hebben over twee kinderen en de kans dus zéér reëel is dat zij aan het werk zullen blijven en maw nooit ten laste komen van het sociaal zekerheidsstelsel;

Aangezien daarenboven absoluut sprake is van een schending van de artikelen 28 van het Kinderrechtenverdrag (recht op onderwijs) daar de verwerende partij eenvoudig stelt dat artikel 28 van het kinderrechtenverdrag niet van toepassing is "daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielpprocedure"... dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun verblijf verder te zetten. Dit geldt tevens voor de verwijzingen naar het EVRM van 23.07.1968 en het ECRM van 09.12.1980". terwijl de verwerende partij over het hoofd ziet (althans in dit onderdeel van de motivering) de lopende procedure 9ter en de recent afgesloten procedure 9ter.

Dat inderdaad het kinderrechtenverdrag de Staten ertoe verplicht om maatregelen te nemen om regelmatige schoolbezoeken te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat te verminderen (zie artikel 28).

Dat het verzoekers niet ten kwade kan genomen worden dat zij hun kinderen in België laten verder studeren in afwachting van de afhandeling van de medische regularisatie die gelet op de nietigverklaring wel degelijk nog niet definitief werd afgewezen;

Dat de verwerende partij evenwel ook nalaat een motivering neer te schrijven aangaande de aangehaalde middelen dat het onderwijs van de kinderen wordt onderbroken indien de ouders de door de verwerende partij gesuggereerde procedure 9.2 in het land van herkomst zouden indienen.

Dat inderdaad werd verwezen in het verzoekschrift 9bis naar volgende zéér toepasselijke rechtspraak inzake het arrest van de familie Blacori.

Aangezien, daarin, door de Raad van State wordt aangenomen dat de plotse onderbreking in het midden van een schooljaar, zoals in casu, waarbij de kinderen in een andere cultuur en taal hun studies moeten verder zetten, terwijl ze hier goed zijn geïntegreerd, een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

"Considérant que les requérants font valoir que leurs enfants "subiraient un préjudice difficilement réparable si, en pleine scolarité; ils devaient; par le fait d'une exécution immédiate de la décision d'éloignement du territoire, revenir en ex- Yougoslavie et y reprendre brusquement une scolarité dans une tout autre langue et culture que celle qu'ils ont toujours connues et dans une tout autre langue et culture que celle qu'ils ont toujours connues et dans lesquelles ils se sont bien intégrés."

Zie Raad van State 29 november 2006, nr. 165.253. (zie stuk 3).

Dat trouwens de Raad van State reeds meermaals heeft beslist dat de onderbreking van een schooljaar voor minderjarige kinderen in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid en zulks zelfs een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Zie Raad van State, 6 maart 2001, nr. 93.760, R.D.E. 2001, nr. 113;

Zie Raad van State, 8 februari 2002, nr. 103.410, R.D.E. 2002, nr. 117;

Zie Raad van State, 19 mei 1999, nr. 103.410, T.V.R. 1998;

Zie Raad van State, 30 juni 1998, nr. 74.880, R.D.E. 1998, nr. 98;

Zie Raad van State 1 juni 2004, G/A nr. 131.962, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2004, blz. 347;

Zie Raad van State 27 oktober 2004, G/A nr. 136.791, gepubliceerd in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van jaargang 2005, blz. 164;

Dat dit alles trouwens in het licht van de rechtspraak van de Brusselse kortgedingrechter staat welke een verblijfsrecht toekent aan het ganse gezin met schoolgaande kinderen op basis van het eerste protocol van het EVRM (zie vonnis Brussel van 31.05.2006 (A.R. 06/739/C)) waarbij de Belgische staat werd veroordeeld tot het afleveren van het bewijs van de inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Aangezien art. 8 van het Europees Hof voor de Rechten van de mens duidelijk is geschonden nu ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie en gezinsleven alsook zijn woning en correspondentie zonder enige inmenging van welk openbaar gezag ook tenzij vanzelfsprekend er een schending zou zijn van de nationale veiligheid, de openbare orde of het economisch welzijn van het land ter voorkoming van strafbare feiten;

Dat zulks een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht nu de door verzoekers aangehaalde elementen niet naar behoren werden onderzocht of er een motivering in dit verband is terug te vinden in de bestreden beslissing.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt d.d. 22 april 1998, T. Vreemd. 1998, 49.

"Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingsstukken"

Dat verzoekers, eens de aanvraag 9bis wordt toegekend, spontaan afstand zullen doen van de lopende aanvraag 9ter waarvoor het vernietigingsarrest is tussengekomen.

Aangezien verzoekers inderdaad beschikken over een blanco strafregister, een arbeidsovereenkomst waarvan deze van eerste verzoeker van onbepaalde duur full time aan het gevraagde minimum, twee schoolgaande kinderen waardoor zij vanzelfsprekend extreem geïntegreerd zijn in onze samenleving zodat een schending van art. 8 enkel is toegestaan indien de schending in verhouding staat tot de maatregelen die de overheid wenst te nemen, nl. inzake de uitwijzing die wordt gevraagd;

Dat inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg reeds werd beslist dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven op zich beschermd.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ., Cour eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Zie Hof Mensenrechten, arrest Marckx/ België van 13/06/79, Publ. Cour. Eurp. D.H. serie A vol. 31

Zie EVRM 22 april 1997, X,Y en Z/Verenigd Koninkrijk

Zie RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112 059, nr. 112059, JLMB, 2003, nr. 5

Dat met art. 8 vanzelfsprekend ook de gezins, en/of privé leven wordt bedoeld zoals werk, school, Belgische vrienden, e.d.

Zie RvV nr. 88 895 van 03.10.2012

Aangezien deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private gezinsbelangen en de publieke belangen

waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz. 267 inzake Radovanovic/Oostenrijk."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst betogen verzoekers dat verweerder uit het oog verloor dat een van hun aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd nog niet werd behandeld. De Raad stelt vast dat verzoekers sinds hun aankomst in België vier aanvragen op grond van voormeld artikel hebben ingediend. Op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing nam, was er inzake al deze aanvragen echter reeds een beslissing genomen. De aanvraag van 4 maart 2010 werd op 29 november 2010 ongegrond verklaard. De aanvraag van 5 januari 2011 werd op 16 februari 2011 onontvankelijk verklaard. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen geen beroep in. Op 3 maart 2011 dienden verzoekers een derde aanvraag in om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd op 16 maart 2011 onontvankelijk verklaard. De Raad heeft deze beslissing op 20 januari 2012 vernietigd, waarna verweerder op 22 februari 2013 een nieuwe beslissing nam waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing hebben verzoekers geen beroep aangetekend. Op 21 november 2011 dienden verzoekers een vierde aanvraag, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in. Deze aanvraag werd op 29 februari 2012 onontvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissing dienden verzoekers geen beroep in bij de Raad. Op 13 juni 2013, het ogenblik waarop verweerder de bestreden beslissing nam, was er dus met betrekking tot alle vier de aanvragen om op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een beslissing genomen die definitief was geworden. Verzoekers kunnen derhalve niet worden gevolgd in hun betoog dat een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd nog in behandeling was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Tevens moet worden opgemerkt dat verweerder vermag de situatie in aanmerking te nemen zoals deze bestaat op het ogenblik dat hij een beslissing neemt omtrent de ontvankelijkheid van een aanvraag op machtiging tot verblijf, die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd ingediend. Het gegeven dat nog geen beslissing was genomen met betrekking tot één van de aanvragen om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd op het ogenblik dat verzoekers hun aanvraag indienen om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd laat dan ook niet toe te besluiten dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet incorrect heeft toegepast of een appreciatiefout maakte door te stellen dat verzoekers' aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd op 22 februari 2013 als onontvankelijk werd afgewezen en de nood aan een behandeling van deze aanvraag dus niet (meer) als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun argumentatie dat in ieder geval rekening had moeten worden gehouden met de inhoud van hun aanvragen om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd of de hierbij gevoegde stukken. In artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet

is namelijk bepaald dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk moeten worden verklaard.

In tweede instantie zetten verzoekers uiteen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun stelling dat zij als minderheidsgroep worden gediscrimineerd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verweerder verzoekers' betoog omtrent de moeilijkheden die zij voorhouden te hebben in hun land van herkomst wel in aanmerking heeft genomen en oordeelde dat niet blijkt dat zij persoonlijk problemen hadden in hun land van herkomst. Door verweerders standpunt af te doen als stereotiep tonen zij niet aan dat dit standpunt incorrect is. De Raad kan in dit verband ook niet voorbijgaan aan het feit dat de bevoegde asielinstantie, na een individueel onderzoek, reeds twee maal weigerde om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers lichten ook toe van oordeel te zijn het feit dat een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd onterecht niet als een buitengewone omstandigheid werd weerhouden. Samen met verweerder dient de Raad echter te constateren dat verzoekers het gegeven dat eerste verzoeker een arbeidsovereenkomst ondertekende niet aanvoerden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij brachten dit feit slechts aan ter onderbouwing van de gegrondheid van hun aanvraag en verweerder dient wanneer hij vaststelt dat een aanvraag niet op ontvankelijke wijze werd ingediend niet nader in te gaan op gegevens die werden aangevoerd ter staving van de gegrondheid van deze aanvraag. Verweerder kon dat ook motiveren dat het feit dat eerste verzoeker een arbeidsovereenkomst ondertekende enkel nuttig is bij een ten gronde onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekers stellen nog dat er geen sprake kan zijn van een volstrekt illegaal verblijf, maar tonen niet aan dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen over enige verblijfstitel beschikten.

Inzake de scholing van hun kinderen en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag wijzen verzoekers erop dat uit bepaalde rechtspraak blijkt dat een plotse onderbreking van de studies midden in het schooljaar als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. In casu is er evenwel geen sprake van een plotse onderbreking van studies in het midden van een schooljaar. Verzoekers wisten reeds enige tijd dat zij niet legaal in het Rijk verbleven en de bestreden beslissing werd genomen op het einde van het schooljaar. Verweerder heeft er trouwens op gewezen dat verzoekers gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoekers' kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de taal en de cultuur van het land waar zij werden geboren en waar zij verschillende jaren verbleven en zij hun scholing in dat land niet zouden kunnen verderzetten. De verwijzing naar arresten die werden gevelde in zaken waar de feitelijke situatie niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak is dan ook niet dienend.

Verzoekers houden nog voor dat geen motivering inzake een mogelijke schending van het recht op eerbiediging van hun privé-, gezins- of familielevens werd voorzien en hierdoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers een mogelijke schending van het recht op eerbiediging van hun privé-, gezins- of familielevens niet aanvoerden als een buitengewone omstandigheid, zodat niet kan worden ingezien op welke grond zij menen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat een gegeven dat zij zelf niet dienstig achtten om ter staving van de ontvankelijkheid van hun verblijfsaanvraag aan te voeren niet uitvoerig werd besproken.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden

gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gegevens die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet of enige bepaling van de wet van 10 mei 2007 kan ook niet worden vastgesteld. Verzoekers beperken zich namelijk tot de stelling dat zij aantoonen dat vreemdelingen die een arbeidscontract voegden bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd de kans kregen om een verblijfsmachtiging te verwerven op voorwaarde dat zij binnen een termijn van drie maanden een arbeidskaart verkregen. Er blijkt echter niet dat verweerder deze beslissingen heeft genomen met betrekking tot aanvragen die niet op ontvankelijke wijze werden ingediend. Daarenboven moet worden toegelicht dat in de veronderstelling dat verweerder in het verleden toch verblijfsaanvragen, die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden ingediend, ontvankelijk zou hebben verklaard terwijl er geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond er geen gelijkheid in de onwettigheid is (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

3.2.6. Verzoekers menen ook dat artikel 37 van *“het bestuursreglement van de Raad van State”* werd geschonden. Deze vermelding laat de Raad echter niet toe met zekerheid vast te stellen naar welke reglementaire akte zij verwijzen. Daarnaast kan ook geen begrijpelijke toelichting inzake de voorgehouden schending worden teruggevonden in verzoekers’ synthesesamenvatting, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoekers een belang hebben bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), het genoemd artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

3.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ziet de Raad vooreerst niet in hoe de bestreden beslissing verzoekers’ recht op eerbiediging van hun gezinsleven kan schenden, aangezien de beslissing ten aanzien van het hele gezin is genomen en deze beslissing dus tot gevolg heeft dat het hele gezin zich tot de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van openthoud in het buitenland dient te richten om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen. De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft aangegeven dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101).

Waar verzoekers er voorts op wijzen dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, moet worden geduoid dat verzoekers met hun vage beschouwingen niet aannemelijk maken dat enig onderdeel van hun privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Zelfs in de veronderstelling echter dat dit zo zou zijn, dan nog moet worden gesteld dat verzoekers met hun theoretische uiteenzetting niet aantonen dat hun privéleven wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK